

อุตสาหกรรมน้ำคาลทรายในประเทศไทย*

ความทั่วไป

น้ำคาล คือ ผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในพืชต่าง ๆ เช่น อ้อย หัวบีท มะพร้าว คาล และหัว เมเปิ้ล เป็นต้น แต่ที่นิยมทำเป็นอุตสาหกรรมคือน้ำคาลทรายที่ทำจากอ้อยและบีท เพียง 2 ชนิด นี้เป็นส่วนใหญ่ กรรมวิธีการผลิตน้ำคาลจากอ้อยและบีทส่วนใหญ่เหมือนกัน นอกจากนี้ในขั้นแรกของการผลิตที่แตกต่างกัน คือ การผลิตน้ำคาลจากอ้อยใช้หีบเอาน้ำอ้อยออกจากอ้อย ส่วนการผลิตน้ำคาลบีทใช้วิธีผสมน้ำผ่านชั้นบีทให้น้ำคาลน้ำคาลออกมาเป็นน้ำบีท ต่อจากนั้นก็เอาน้ำอ้อยหรือน้ำบีทไปทำให้สะอาด แล้วทำการ เคี้ยวจนงวดและตกผลิตภัณฑ์ แล้วจึงแยกเอาออกจากส่วนที่เป็นของเหลวมาเป็นน้ำคาลที่ไซบริโกล

อุตสาหกรรมน้ำคาลของประเทศไทยมีมานานก่อนสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี แต่ส่วนใหญ่เป็นในรูปของน้ำคาลทรายแดง น้ำคาลตะเอนด์ และน้ำคาลมะพร้าว

สำหรับอุตสาหกรรมน้ำคาลทรายขาวได้ เริ่มขึ้นหลังการ เปลี่ยนแปลงการปกครอง คือ ในปี 2479 รัฐบาลสมัยพระยาพหลฯ เป็นนายกรัฐมนตรี พิจารณาเห็นว่าประเทศไทยมีพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการปลูกอ้อยและในขณะนั้นยังไม่มีโรงงานน้ำคาลทรายขาวที่ทันสมัย ต้องสั่งน้ำคาลทรายขาวจากต่างประเทศเข้ามาบริโภค จึงให้กระทรวงเศรษฐกิจสมัยนั้น ซื้อโรงงานน้ำคาลทรายขาวจากประเทศเชโกฯ มาสร้างที่อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง เปิดดำเนินการเมื่อปี 2480

ต่อมารัฐบาลพิจารณาเห็นว่าน้ำคาลที่ผลิตได้เองภายในประเทศยังไม่เพียงพอสำหรับการบริโภค จึงได้ซื้อโรงงานจากประเทศฟิลิปปินส์อีก 1 โรง มาสร้างที่จังหวัดอุดรธานี เปิดดำเนินการในปี 2485

* บทความนี้เป็นเอกสาร เบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องอุตสาหกรรมน้ำคาลทรายในลักษณะกว้าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพเกี่ยวกับอุตสาหกรรมน้ำคาลของประเทศไทย ซึ่งเป็นงานส่วนหนึ่งของฝ่ายอุตสาหกรรม กองโครงการ เศรษฐกิจ สำหรับใช้ในงานวางแผนอุตสาหกรรม และจะขอยใหญ่เขาประชุมมีความเข้าใจ เรื่องอุตสาหกรรมน้ำคาลดีขึ้น... สฎาพร กวิตานนท์ กองโครงการ เศรษฐกิจ ส่วนงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

จำนวนโรงงานที่ดำเนินการผลิต

อุตสาหกรรมน้ำตาลได้ขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบันมีโรงงานน้ำตาลเปิดดำเนินการผลิตน้ำตาลทรายขาว จำนวน 40 โรงงาน เป็นของเอกชน 36 โรงงาน และรัฐวิสาหกิจ 4 โรงงาน

การผลิต

เดิมอุตสาหกรรมน้ำตาลทรายเป็นอุตสาหกรรมผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า (Import Substitution) และการทำน้ำตาลถือเป็นอาชีพสำคัญของชาวไร่ ปัจจุบันได้เปลี่ยนสภาพจากการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้ากลายเป็นผลิตน้ำตาลทรายได้เกินกว่าความต้องการบริโภคในประเทศ และมีเหลือส่งออกปีหนึ่ง ๆ เป็นจำนวนมาก

ชนิดของน้ำตาล

น้ำตาลที่ผลิตจากโรงงานอุตสาหกรรมน้ำตาลทราย เป็นน้ำตาลตกผลึก Centrifugal Sugar แบ่งออกเป็นประเภทดังนี้

1. น้ำตาลทรายดิบ (Raw Sugar) เป็นน้ำตาลที่มีผลึกสีน้ำตาลเข้มมีความชื้นเนื่องจากมีกากน้ำตาลหมอยู่ (Mollasses) เป็นจำนวนมาก มีความบริสุทธิ์ต่ำ มิได้ผ่านการวิธีฟอกสี ผลิตโดยวิธี (Defecation) น้ำตาลดิบผลิตจากอ้อยโดยตรง

2. น้ำตาลทรายสีน้ำตาล (Brown of Raw washed Sugar) เป็นน้ำตาลทรายที่มีสีน้ำตาลอ่อนคล้ายสีน้ำตาล คุณภาพคล้ายคิงน้ำตาลทรายขาว ส่วนใหญ่ผลิตจากน้ำตาลทรายแดงและน้ำเชื่อม มีความบริสุทธิ์ต่ำ

3. น้ำตาลทรายขาว (Plantation white Sugar) เป็นน้ำตาลที่เป็นผลึก และผ่านการวิธีฟอกสีโดยวิธี Carbonation หรือ Sulphitation มีความบริสุทธิ์สูง ส่วนใหญ่ผลิตจากโรงงานน้ำตาลที่มีลูกหินซึ่งโรงงานน้ำตาลในประเทศไทยผลิตน้ำตาลชนิดนี้

4. น้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ (Refined Sugar) เป็นน้ำตาลผลึกใส สะอาด มีความบริสุทธิ์เกือบ 100 % ในการผลิตปกติใช้น้ำตาลทรายดิบเป็นวัตถุดิบ โรงงานที่ทันสมัยสามารถผลิตน้ำตาลทรายบริสุทธิ์และน้ำตาลทรายดิบออกมาพร้อม ๆ กัน

ผลพลอยได้

ในการผลิตน้ำตาลทราย มีผลพลอยได้ที่เกิดจากการผลิตที่สำคัญ 2 ชนิด คือ

1. กากอ้อย (Bagasses) มีลักษณะ เป็นเส้นใยอ้อย เป็นส่วนที่เหลือหลังจากการหีบสกัดเอาน้ำอ้อยออกแล้ว กากอ้อยมีประมาณ 25 % ของจำนวนอ้อยที่ใช้หีบ กากอ้อยใช้เป็นเชื้อเพลิงและเป็นวัตถุดิบในการผลิตกระดาษและไม้อัด

2. กากน้ำตาล (Mollasses) เป็นกากที่ได้จากการผลิตน้ำตาลซึ่งได้จากการแยกครั้งสุดท้าย และมีใต้น้ำกลับไปสู่วิธีการผลิตน้ำตาลอีก กากน้ำตาลมีประมาณ 5-6 % ของอ้อยที่ใช้หีบ กากยังมีน้ำตาลผสมอยู่สามารถนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น แอลกอฮอล์ สุรา ผงชูรส และอาหารสัตว์ เป็นต้น

วัตถุดิบที่ใช้ผลิตน้ำตาล

ในการผลิตน้ำตาลของประเทศไทย วัตถุดิบที่สำคัญได้แก่ อ้อย อ้อยที่มีคุณภาพก็มีความหวานสูง จะทำให้อัตราส่วนน้ำตาลที่ผลิตได้สูงและมีต้นทุนการผลิตต่ำ ดังนั้นคุณภาพของอ้อยจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่ออุตสาหกรรมการผลิตน้ำตาล

การผลิตอ้อยของประเทศไทย ในระยะที่ผ่านมามีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งพื้นที่เพาะปลูกและผลผลิตตามกำลังการผลิตน้ำตาลและจำนวนโรงงานน้ำตาลที่เพิ่มขึ้น ผลผลิตของอ้อยอยู่ในระดับค่าโดยเฉลี่ยประมาณไร่ละ 7-8 ตัน นอกจากผลผลิตต่อไร่ต่ำแล้วความหวานของอ้อยก็อยู่ในระดับค่าเช่นกัน สาเหตุสำคัญที่ผลผลิตต่อไร่ต่ำและความหวานต่ำนี้เกิดจากการใช้พันธุ์ที่มีคุณภาพต่ำ โดยไม่มีการค้นคว้าผสมพันธุ์ให้มีผลผลิตและความหวานสูงขึ้น และนอกจากนี้ระบบการซื้อขายอ้อยในปัจจุบันซึ่งซื้อขายกันตามน้ำหนักแทนที่จะซื้อขายกำหนดราคากันตามเปอร์เซ็นต์ความหวานของอ้อย (CCS) การซื้อขายอ้อยตามน้ำหนักเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ชาวไร

ขาดความสนใจในการปรับปรุงคุณภาพพออยให้ดีขึ้น และส่วนราชการที่รับผิดชอบในเรื่องอ้อยก็ยิ่งขาดความเอาใจใส่และสนับสนุนในการค้นคว้าผสมพันธุ์ ตลอดจนการปรับปรุงพันธุ์อ้อยใหม่มีผลผลิตและความหวานสูงขึ้นและมีความต้านทานโรคได้ดี เพื่อเผยแพร่ให้แก่ชาวไร่ใช้ปลูกแทนอ้อยพันธุ์เก่า

อุตสาหกรรมน้ำตาลของไทยจะพัฒนาจนถึงขั้นที่จะสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ หรือไม่ในวันข้างหน้าในขณะตลาดน้ำตาลอยู่ในภาวะปกติจึงขึ้นอยู่กับการพัฒนาพันธุ์อ้อยให้มีผลผลิตและความหวานสูง รวมทั้งการเพิ่มผลผลิตโดยการใส่ปุ๋ย และรวมทั้งการปรับปรุงระบบการขนส่งให้รวดเร็ว เพื่อป้องกันอ้อยเสื่อมคุณภาพซึ่งที่กล่าวมานี้จะเป็นการลดต้นทุนการผลิตน้ำตาลให้ค่าลงจนสามารถแข่งขันกับประเทศผู้ผลิตรายอื่น ๆ

รายละเอียดการผลิต่อ้อยมีดังนี้

ปี	พ.ท. เพราะปลูก (ไร่)	ผลผลิต (ตันตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (ตัน)
2510-11	447,777	2,379	5.25
2511-12	646,243	4,399	6.29
2512-13	738,593	5,102	6.37
2513-14	861,536	6,586	7.64
2514-15	972,494	5,906	6.79
2515-16	1,233,439	9,515	8.39
2516-17	1,616,304	12,394	8.09
2517-18	1,935,253	13,109	6.77
(ประมาณการ) 2518-19	2,347,450	16,550	7.05

ที่มา: สำนักงานอ้อยและน้ำตาลทราย

ปริมาณอ้อยที่ใช้ในการผลิตน้ำตาลทรายในระยะเวลาที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันมีดังนี้

ปี	ปริมาณอ้อย (ล้านตัน)	กก.น้ำตาล/ตันอ้อย
2510-11	2.379	79.3
2511-12	4.399	72.3
2512-13	5.102	79.7
2513-14	6.585	80.9
2514-15	5.925	48.7
2515-16	9.513	68.2
2516-17	12.695	72.7
2517-18	13.109	79.0
(ประมาณการ) 2518-19	16.550	75.0

ที่มา: สำนักงานอ้อยและน้ำตาลทราย

ปริมาณการผลิต

ปริมาณการผลิตน้ำตาลทรายได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากผลิตไม่เพียงพอสำหรับบริโภคภายในประเทศ จนกลายมาเป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตได้เกินความต้องการและมีเหลือส่งออก ปริมาณการผลิตที่แท้จริงไม่ตัวเลขที่จะยืนยันได้แน่นอน ทั้งนี้เพราะตัวเลขปริมาณการผลิตได้รวบรวมจากรายงานที่โรงงานส่งให้แก่สำนักงานอ้อย ตัวเลขที่รายงานอาจสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริง ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์น้ำตาลในขณะนั้น ๆ แต่จากตัวเลขที่สำนักงานอ้อยได้ประมวลไว้มีดังนี้

ปี	จำนวนโรงงาน	ปริมาณ(ทรายขาว/ทรายดิบ) เมตริกตัน
2510-11	32	226,532
2511-12	32	388,890
2512-13	31	464,437
2513-14	27	584,266
2514-15	29	585,557
2515-16	30	718,000
2516-17	34	967,950
2517-18	40	1,035,766
(ประมาณการ) 2518-19	40	1,250,000

ที่มา: สำนักงานอ้อยและน้ำตาลทราย

กำลังการผลิต

ฤดูกาลผลิตปี 2517-2518 มีโรงงานน้ำตาลที่เปิดดำเนินการผลิตรวมจำนวน 40 โรงงาน มีกำลังการหีบอ้อยตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมได้ออกใบอนุญาต หากคิดความเร็วของลูกรีด 3.5 รอบต่อนาที จะมีกำลังการหีบอ้อยประมาณ 80,000 ตัน/วัน แต่เมื่อคิดความเร็วของลูกรีดตามที่เป็นจริงคิดวันทำงานได้ละ 140 วัน จะสามารถหีบอ้อยได้รวมทั้งสิ้นประมาณ 22.36 ล้านตัน กำลังการหีบอ้อยแบ่งตามขนาดกำลังหีบอ้อยคิดความเร็วลูกรีด 3.5 รอบ/นาที มีดังนี้

ต้นทุน/วัน	จำนวนโรงงาน
ต่ำกว่า 1,000	11
1,000 ขึ้นไปถึง 2,000	9
2,000 ขึ้นไปถึง 3,000	
3,000 ขึ้นไปถึง 4,000	13
4,000 ขึ้นไปถึง 5,000	—
5,000 ขึ้นไป	<u>1</u>
รวม	<u>40</u>

ที่มา: กรมโรงงานอุตสาหกรรม

ต้นทุนการผลิต

โดยทั่วไปต้นทุนการผลิตน้ำตาลทรายจะเปลี่ยนแปลงไปตามราคาอ้อย ค่าแรงงาน เชื้อเพลิง และวัตถุดิบอื่น ๆ ที่ใช้ในการผลิต นอกจากปัจจัยการผลิตที่กล่าวแล้ว ต้นทุนการผลิตน้ำตาลจะสูงหรือต่ำยังขึ้นอยู่กับคุณภาพของอ้อย กล่าวคืออ้อยที่มีความหวานสูงยอมทำให้ต้นทุนการผลิตต่ำ และนอกจากนี้โรงงานที่มีกำลังหีบอ้อยและประสิทธิภาพสูงก็สามารถลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำลงได้

ต้นทุนการผลิตในระยะที่ผ่านมามีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ โรงงานส่วนใหญ่มักปกปิดเป็นความลับ แต่อย่างไรก็ดีได้มีการประมาณการต้นทุนการผลิตน้ำตาลทรายไว้ดังนี้

ต้นทุนการผลิตน้ำตาลทรายขาว

	หน่วย	บาท: กระสอบ
	ปี 2516-17 ^{1/}	2517-18 ^{2/}
ค่าอ้อย	282.67	429.00
ค่าใช้จ่ายในการผลิต	84.50	136.60
ค่าใช้จ่ายในการจำหน่าย และอำนวยความสะดวก	62.55	70.70
รวม	429.72	635.30
หักค่าขายกากน้ำตาล	66.00	53.60
เป็นต้นทุนการผลิต	<u>363.72</u>	<u>582.70</u>

ที่มา: สำนักงานอ้อย

1/ อ้อยราคาตันละ 212 บาท 1 ตันอ้อยผลิตน้ำตาลได้ 75 กก.

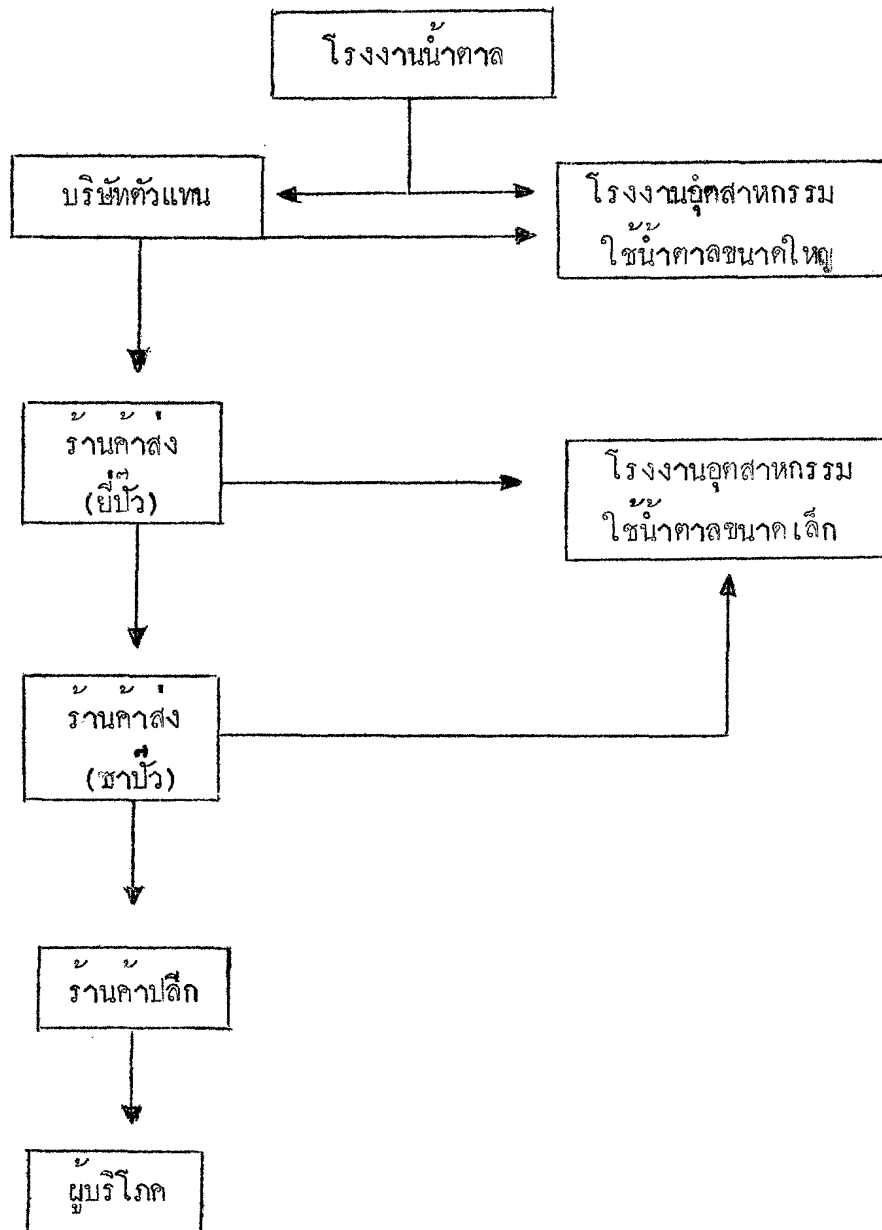
2/ อ้อยราคาตันละ 300 บาท 1 ตันอ้อยผลิตน้ำตาลได้ 70 กก.

วิธีการตลาดน้ำตาลทรายขาวภายในประเทศ

ปกติการจำหน่ายน้ำตาลทรายขาว โรงงานมักจะจำหน่ายผ่านบริษัทตัวแทน
ของตน หรือร้านค้าส่งที่เป็นลูกค้าของตน บริษัทตัวแทนและร้านค้าส่งจะทำการจำหน่ายต่อไป
ให้แก่มือค้าช่วงถัดไป จนถึงผู้บริโภค

สำหรับ โรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้น้ำตาลจำนวนมาก โรงงานน้ำตาลมักจะ
จำหน่ายให้โดยตรง

วิธีการตลาดของน้ำตาลทรายขาว เป็นดังนี้



ราคาขายส่งและราคาขายปลีก

โดยปกติราคาน้ำตาลในท้องตลาดระหว่างฤดูการผลิตมีแนวโน้มลดต่ำลงทั้งนี้เนื่องจากน้ำตาลรุ่นใหม่เริ่มเข้าสู่ท้องตลาดมากขึ้น ตั้งแต่เดือนธันวาคมเป็นต้นไป เมื่อรวมกับน้ำตาลรุ่นเก่าที่มีตกค้างอยู่ ทำให้อุปทานของน้ำตาลในช่วงฤดูการผลิตมีมาก ราคามักมีแนวโน้มค่อนข้างคงที่ไม่ค่อยเคลื่อนไหวมากนัก เมื่อเสร็จสิ้นฤดูการเก็บแล้วในราวเดือนมิถุนายน ราคาน้ำตาลในท้องตลาดจะค่อย ๆ โน้มสูงขึ้นจนถึงปลายฤดูเก็บตรงกับต้นฤดูการผลิตต่อไป

ราคาขายส่งและขายปลีกน้ำตาลทรายขาวชนิด เอ

ในพระนคร-ธนบุรี

	ราคาขายส่ง บาท/กก.	ราคาขายปลีก บาท/กก.
2510	3.48	3.70
2511	4.03	4.29
2512	3.56	3.91
2513	2.88	3.41
2514	3.52	4.05
2515	4.21	4.53
2516	4.11	4.39
2517	4.42	4.73

ที่มา. กรมการค้าภายใน

การส่งออก

การจัดสรรโควตาการส่งออก

ในแต่ละฤดูกาลผลิตน้ำตาลก่อนที่โรงงานเริ่มเปิดหีบ กระทรวงอุตสาหกรรม จะทำการจัดสรรปริมาณการผลิตน้ำตาลทรายดิบและน้ำตาลทรายขาวอัตราร้อยละที่กำหนดให้ สำหรับแต่ละโรงงาน โดยคำนวณจากขีดความสามารถของแต่ละโรงงานให้สัมพันธ์กับปริมาณ อ้อยที่คาดว่าจะผลิตได้ ผลผลิตน้ำตาลทรายขาวสำหรับใช้บริโภคภายในประเทศ ส่วนน้ำตาล ทรายดิบให้ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศ ดังนั้นการจัดสรรขีดความสามารถในการผลิตจึงเป็น การจัดสรรโควตาการส่งออกด้วย

สำหรับในฤดูกาลผลิตปี 2517/18 ปริมาณน้ำตาลที่จัดสรรให้โรงงานต่าง ๆ นั้น กำหนดให้ทุกโรงงานผลิตน้ำตาลทรายดิบและน้ำตาลทรายขาวในอัตรา 1:1 โรงงาน ที่ผลิตตามอัตราร้อยละที่กำหนดให้จะได้สิทธิการส่งน้ำตาลทรายดิบออกจำหน่ายต่างประเทศ ตามอัตราร้อยละที่กระทรวงอุตสาหกรรมจัดสรรให้

บริษัทส่งออก

การส่งน้ำตาลออกจำหน่ายต่างประเทศในระยะที่ผ่านมาบริษัทอุตสาหกรรม น้ำตาลแห่งประเทศไทย จำกัด เป็นผู้ทำการส่งออกแต่เพียงบริษัทเดียว โดยได้รับมอบหมาย จากโรงงานน้ำตาลต่าง ๆ ให้เป็นตัวแทนการส่งออก

ต่อมาได้เกิดปฏิกิริยาและการเรียกร้องจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม น้ำตาล คือฝ่ายโรงงานน้ำตาลและฝ่ายชาวไร่อ้อยขอเข้ามามีส่วนถือหุ้นในบริษัทฯ

คณะกรรมการพิจารณานโยบายการผลิตและการจำหน่ายน้ำตาลทรายได้เสนอ คณะรัฐมนตรีพิจารณาปรับปรุงอัตราร้อยละถือหุ้นและองค์ประกอบคณะกรรมการบริษัทใหม่ โดย ให้ผู้เกี่ยวข้อง คือ ฝ่ายโรงงาน ฝ่ายชาวไร่ และราชการถือหุ้นฝ่ายละเท่า ๆ กัน หนึ่งใน 3 ของหุ้น คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบตามที่คณะกรรมการ เสนอ แต่บริษัทอุตสาหกรรมน้ำตาล แห่งประเทศไทย จำกัด มีข้อขัดข้องไม่สามารถจะทำการจัดสรรหุ้นขายให้แก่โรงงานน้ำตาล

และชาวไร่ร้อย โดยบริษัทอ้างว่า ผู้ถือหุ้นเดิมไม่ยอมขายหุ้นให้ และมติคณะรัฐมนตรีที่ให้บริษัทจัดสรรขายหุ้นให้แก่โรงงานและชาวไร่ร้อยยังขัดกัน

คณะกรรมการพิจารณานโยบายการผลิตและการจำหน่ายน้ำตาลทราย เสนอ คณะรัฐมนตรีพิจารณาว่าจะยังคงให้มีบริษัทส่งออกเพียงหนึ่งแห่งหรือจะให้มากกว่าหนึ่งแห่ง คณะรัฐมนตรีพิจารณาและมีมติให้มีบริษัทส่งออกได้มากกว่าหนึ่งแห่ง โดยกำหนดให้บริษัทที่จะตั้งใหม่จะต้องมีกำลังการผลิตของตนเองหรือรวมกันในกลุ่มของตนเกินกว่า 100,000 ตัน ต่อปี และกำหนดเงื่อนไขให้บริษัทตั้งใหม่จะต้องปฏิบัติตามนี้

1. บริษัท ต้องให้สหกรณ์การเกษตรชาวไร่ร้อยที่ขึ้นทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายแล้ว มีสิทธิถือหุ้นได้ 1 ใน 3 ของจำนวนหุ้นทั้งหมดและมีผู้แทนในคณะกรรมการของบริษัท ทั้งนี้ภายในระยะเวลา 3 ปี นับตั้งแต่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งบริษัท ให้สหกรณ์มีสิทธิซื้อหุ้นได้ในราคามูลค่าหุ้นเดิม

2. การทำสัญญาซื้อขายน้ำตาลทรายระยะยาวต้องได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงอุตสาหกรรม โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

3. การซื้อขายน้ำตาลทรายนอกจากตามสัญญาระยะยาว ต้องดำเนินการโดยวิธีเปิดประมูลทั่วไป และต้องได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงพาณิชย์และกระทรวงอุตสาหกรรม

การส่งออกภายใต้ระบบโควตาน้ำตาลสหรัฐ

สหรัฐฯ ได้จัดสรรโควตาน้ำตาลให้แก่ประเทศไทยส่งไปขายยังตลาดสหรัฐฯ เป็นครั้งแรกเมื่อปี 2509 ตามคำขอของฝ่ายไทย เนื่องจากในขณะนั้นราคาน้ำตาลทรายดิบในตลาดโลกต่ำ แต่ราคาน้ำตาลทรายดิบที่ได้รับโควตาเข้าไปจำหน่ายในสหรัฐฯ สูงกว่าราคาตลาดโลกประมาณ 3 เท่า การได้โควตาน้ำตาลจากสหรัฐฯ เป็นทางหนึ่งที่จะช่วยระบายน้ำตาลที่ต้นตาลคอกอยู่เฉพาะหน้า เวลานั้นออกไปได้ และช่วยพยุงราคาน้ำตาลทรายและราคาอ้อยไม่ให้ตกต่ำลงไปอีก อีกทั้งทำให้มีตลาดน้ำตาลต่างประเทศที่แน่นอน โควตา

ที่ได้รับจัดสรรมีดังนี้

ปี	เมตริกตัน	ชอร์ตตัน
2509	15,294	17,153
2510	15,845	17,446
2511	16,308	17,976
2512	16,044	17,686
2513	17,154	18,909
2514	17,951	18,565
2515	17,222	19,316
2516	17,371	19,483

ที่มา: สำนักงานอ้อยและน้ำตาลทราย

ระบบโควตาน้ำตาลสหรัฐฯ ภายใต้กฎหมาย Sugar act 1974 ได้สิ้นสุดลงเมื่อ 31 ธันวาคม 2517 ในปัจจุบันสหรัฐฯ ใช้ระบบการนำเข้า "มาก่อนใครก่อน"

First come First served เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2518

ในการใช้ระบบมาก่อนใครก่อน ผู้ส่งออกและโรงงานมีความเห็นว่าหากสหรัฐฯ จะหันกลับมาใช้ระบบโควตานำเข้าอีกการส่งน้ำตาลไปยังสหรัฐฯ เพื่อเป็น Past performance สำหรับการพิจารณาจัดสรรโควตาในระยะต่อไปก็จะเป็นประโยชน์สำหรับประเทศไทย แต่ก็ยังไม่อาจคาดหมายได้ว่าเหตุการณ์จะเป็นไปในรูปใด สำหรับความเห็นในขณะนี้ ราคาน้ำตาลในตลาดสหรัฐฯ และในตลาดโลกไม่แตกต่างกัน ควรจะส่งน้ำตาลไปขายยังประเทศที่ใกล้และได้ราคาที่ดีที่สุด และเมื่อการระวางเรือค่า การส่งน้ำตาลไปยังสหรัฐฯ จะต้องเสียการระวางเรือสูงประมาณเมตริกตันละ 40-50 เหรียญ ซึ่งจะทำให้รายรับผู้ส่งออกลดน้อยลง แต่ก็ควรจะจับยึดตลาดสหรัฐฯ ไว้ซึ่ง เป็นตลาดที่แน่นอนซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่อุตสาหกรรมน้ำตาล

โควตาขององค์การน้ำบาดระหว่างประเทศ

ประเทศไทยได้สมัคร เข้า เป็นสมาชิกของความตกลงว่าด้วยน้ำบาดระหว่างประเทศ เมื่อปลายปี 2512 ดังนั้นประเทศไทยจะส่งน้ำบาดไปขายในตลาดโลกจึงถูกจำกัดให้อยู่ในปริมาณ โควตาที่ได้รับจัดสรรจกองค์การฯ โควตามูลฐานที่ประเทศไทยได้รับในแต่ละปีและนับปีละ 36,000 เมตริกตัน

สถานการณ์น้ำบาดในปีการผลิต 2514/15 ปรากฏว่าไทยมีน้ำบาดเหลือที่จะส่งออกมากกว่าโควตาที่ได้รับเป็นจำนวนมาก วงการน้ำบาดของไทยเกรงว่าถ้าไม่มีทางระบายน้ำบาดออกไปขายในตลาดต่างประเทศก็จะเกิดความเค็มคร่อนแก่อุตสาหกรรมน้ำบาดของไทย สมาคมโรงงานน้ำบาดและสมาคมชาวไร่ร้อยจึงได้เรียกร้องให้รัฐบาลลาออกจากการ เป็นสมาชิกของความตกลงฯ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาและอนุมัติให้ลาออกจากความตกลงฯ เป็นทางการ เมื่อปลายเดือนเดียวกัน การลาออกมีผลตั้งแต่วันที่ 28 ตุลาคม 2514

ในปี 2516 ได้มีการประชุมเพื่อเจรจาลดความตกลงว่าด้วยน้ำบาดระหว่างประเทศที่จะนำมาใช้บังคับใน ปี 2517 แทนฉบับเดิมซึ่งจะหมดอายุวันที่ 31 ธันวาคม 2516 โดยประชุมที่เจนีวา ประเทศสวิส ที่ประชุมเสนอจัดสรรโควตาให้แกประเทศไทยจำนวน 325,000 ตัน/ปี (เดิมได้ 26,000 ตัน/ปี)

โดยที่คำนึงว่าในระยะยาวตลาดน้ำบาดไม่มีความแน่นอนจากเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ปรากฏว่าราคาน้ำบาดในตลาดโลกที่สูงนั้นมักอยู่ในช่วงนั้น ๆ แต่ช่วงเวลาที่ราคาน้ำบาดตกต่ำนั้นมักมีเวลายาวนานกว่าที่จะอำนวยประโยชน์แก่ผู้ผลิตและประกอบกับระยะนั้นประเทศที่เคยเป็นลูกค้าน้ำบาดของไทยส่วนใหญ่ได้เข้าเป็นสมาชิกภาคีความตกลงน้ำบาดระหว่างประเทศกันเกือบหมด เหลือแต่ พม่า ลาว เขมร เท่านั้น ที่ยังมีได้เข้าเป็นภาคี แต่ตลาดเหล่านี้ใช้น้ำบาดจำนวนไม่มาก หากสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปและเกิดมีการใช้ระบบโควตาอีกจะทำให้ไทยไม่สามารถส่งน้ำบาดออก เมื่อเปรียบเทียบผลคือผลเสียและคำนึงถึงความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้องคือ ฝ่ายโรงงานน้ำบาด และฝ่ายชาวไร่ร้อยต่างก็มีความประสงค์ให้สมัคร เข้า เป็นภาคีฯ เพื่อที่จะได้วางแผนการผลิตล่วงหน้า และเตรียมรับ

สถานการณ์ซึ่งอาจกลับมายู่ในภาวะปกติอีกในอนาคต คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อ 4 ธันวาคม 2516 เห็นชอบด้วยในการเข้าเป็นภาคีความตกลงว่าด้วยน้ำบาดลระหว่างประเทศ

ผู้แทนถาวรไทยได้ลงนามเป็นภาคี เมื่อ 21 ธันวาคม 2516 และได้มอบ สัตย์บันสาร ของความตกลงคอเลซอติการสหประชาชาติเรียบร้อยเมื่อ 27 ธันวาคม 2516

สัญญาจำหน่ายน้ำบาดลกับต่างประเทศ

การส่งน้ำบาดลออกจำหน่ายต่างประเทศ บริษัทอุตสาหกรรมน้ำบาดลแห่งประเทศไทย จำกัด ได้ทำสัญญาจำหน่ายน้ำบาดลระยะยาว 6 ปี และอาจต่ออายุสัญญาได้อีก 4 ปี กับบริษัทโคกบราเตอร์ส แห่งสิงคโปร์ และบริษัท เอ็ม โกลเดเทรย์ แห่งนิวยอร์ก ปริมาณน้ำบาดลที่จะขายให้กับสองบริษัท ตามสัญญานี้ มีปริมาณขั้นต่ำ 150,000 ตัน/ปี และขั้นสูง 300,000 ตัน/ปี และอาจเพิ่มลดได้ 5 % ตามสิทธิการเลือกของผู้ซื้อ

การส่งมอบน้ำบาดลตามสัญญานี้แบ่งออกเป็น 5 งวด ๆ ละ 20 % ดังนี้

งวดที่ 1	1 กุมภาพันธ์	ถึง	31 มีนาคม
งวดที่ 2	1 เมษายน	ถึง	31 พฤษภาคม
งวดที่ 3	1 มิถุนายน	ถึง	30 กรกฎาคม
งวดที่ 4	1 สิงหาคม	ถึง	30 กันยายน
งวดที่ 5	1 ตุลาคม	ถึง	30 พฤศจิกายน

สัญญาซื้อขายน้ำบาดลนี้ มีข้อเสียเปรียบสำหรับฝ่ายผู้ขายหลายประการ เช่น ผู้ซื้อมีสิทธิผูกขาดการจำหน่ายน้ำบาดลของประเทศไทย และในเรื่องเกี่ยวกับการส่งมอบล่วงหน้าและการชดเชยชากวางวักที่กำหนดไว้ในสัญญา โดยที่ผู้ซื้อมีสิทธิเลือกคิดราคาโดยถือว่าน้ำบาดลจำนวนที่ส่งเร็วหรือส่งช้ากว่ากำหนดนั้น เป็นน้ำบาดลของเดือนแรกหรือเดือนหลังของงวดสองเดือนนั้นก็ได้ตามสิทธิที่ผู้ซื้อพึงจะเลือกคิดราคา

ในปลายปี 2517 ได้มีการเจรจาแก้ไขข้อเสียเปรียบในสัญญานี้ใหม่ โดยตัดข้อความที่เกี่ยวกับการผูกขาดการขายน้ำบาดลของประเทศไทยออก และแก้ไขการคิดราคา

ในกรณีส่งเร็วหรือส่งช้ากว่ากำหนดด้วย นอกจากนี้ยังได้กำหนดปริมาณซื้อขายไว้เพียงยอด คือ 300,000 ตันต่อปี และอาร์จเพิ่มลดโค 5 % ตามสถิติของผู้ซื้อ

บริษัทส่งออกใหม่

คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาอนุมัติให้บริษัทส่งน้ำตาลออกจำหน่ายต่างประเทศได้เกินกว่าหนึ่งแห่ง เมื่อ 24 ธันวาคม 2517 โดยกำหนดหลักเกณฑ์ว่าบริษัทส่งออกใหม่จะต้องมีกำลังการผลิตของตนเองหรือรวมกันในกลุ่มไม่น้อยกว่า 100,000 ตัน/ปี และจะต้องดำเนินการตามเงื่อนไขและได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงพาณิชย์

ได้มีกลุ่มโรงงานน้ำตาลจะหะ เป็นต้นตั้งบริษัทส่งออกใหม่ขึ้น 2 บริษัท คือ

1. บริษัทคามผลิตน้ำตาล จำกัด
2. บริษัทผู้ส่งออกน้ำตาลไทย จำกัด

สำหรับบริษัทคามผลิตน้ำตาล จำกัด ได้ทำสัญญากับบริษัทญี่ปุ่น 4 บริษัท เพื่อนำน้ำตาลขายยังตลาดญี่ปุ่น เป็นเวลา 4 ปี เริ่มตั้งแต่ปี 2518 เป็นต้นไป

ปริมาณการส่งออกในปี 2518 กำหนดไว้ 120,000 ตัน ในจำนวนนี้นำเข้าไปยังประเทศญี่ปุ่นเพียง ๕๐,๐๐๐ ตัน และตั้งแต่ปี 2519-2522 กำหนดปีละ 300,000 ตัน กำหนดส่งมอบเป็น 5 งวด ๆ ละ 20 % หรือเท่ากับ 60,000 ตัน

ดังนั้นปริมาณน้ำตาลส่งออกที่มีสัญญาในปี 2518 รวม 420,000 ตัน และตั้งแต่ปี 2519-2522 รวมปีละ 600,000 ตัน

ปริมาณและมูลค่าน้ำตาลส่งออก

ปริมาณและมูลค่าการส่งน้ำตาลออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้เพิ่มสูงขึ้นตลอดมาดังนี้

	ปริมาณ (เมตริกตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)
2510	15,126	37.0
2511		
2512	15,795	46.9

ปี	ปริมาณ(เมตริกตัน)	มูลค่า(ล้านบาท)
2513	52,294	107.3
2514	145,010	330.7
2515	426,808	1,151.0
2516	258,294	1,086.2
2517	420,241	3,535.5

- ที่มา: 1. บริษัทอุตสาหกรรมน้ำตาลแห่งประเทศไทย จำกัด
2. กรมศุลกากร

ประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

ประเทศคู่ค้าน้ำตาลที่สำคัญของประเทศไทยในระยะเวลาที่ผ่านมาได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐา มาเลเซีย สิงคโปร์ อิหร่าน อิรัก และเลบานอน

ปัจจุบันประเทศไทยได้สูญเสียประเทศคู่ค้าที่สำคัญบางรายไปซึ่งเป็นตลาดที่เป็นเพื่อนบ้าน โดยได้ไปทำสัญญาซื้อขายน้ำตาลระยะยาวกับประเทศออสเตรเลีย เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย เป็นต้น

ปริมาณการส่งออกแจกตามรายประเทศดังนี้

ประเทศ	หน่วยเมตริกตัน			
	2514	2515	2516	2517
สหรัฐ	16,572	16,808	17,180	23,394
ญี่ปุ่น	44,810	34,961		221,966
สิงคโปร์	17,790	2,031		10,999
มาเลเซีย	5,000	72,693	101,262	33,924
อินโดเนเซีย			32,351	
ศรีลังกา		76,532	23,571	11,974

เวียตนามใต้	60,828	68,918	61,358	
ฮ่องกง		15,746		
อิหร่าน	—		11,990	71,624
อิรัก			10,581	34,087
เลบานอน	—	—	—	12,272
ซาอุดีอาระเบีย	—	20,214	—	—
ประเทศอื่น ๆ	11	118,905		
รวมน้ำตาล (ตัน)	145,011	426,808	258,294	420,241
รวมเงิน (ล้านบาท)	330.73	1,252.09	1,086.23	3,533.55

หมายเหตุ ปี 2514, 2516 และ 2517 ไม่มีการส่งน้ำตาลทรายขาวออก

ปี 2515 ส่งน้ำตาลทรายขาวออก 169,010 ตัน

ที่มา: บริษัทอุตสาหกรรมน้ำตาลแห่งประเทศไทย จำกัด

อัตราค่าธรรมเนียมการส่งออก

การส่งน้ำตาลออกจำหน่ายต่างประเทศผู้ส่งออกจะต้องเสียค่าธรรมเนียมการส่งออกให้แก่รัฐ รายได้จากค่าธรรมเนียมการส่งออกนี้รัฐนำเข้าสมทบในกองทุนสงเคราะห์เกษตรกร เพื่อช่วยเหลือชาวไร่อ้อย โรงงานน้ำตาลรวมทั้งผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

อัตราค่าธรรมเนียมที่กำหนดขึ้นโดยคำนึงถึงราคาอ้อย ราคาน้ำตาลทรายขาวขายส่งในประเทศ และการคาดคะเนแนวโน้มราคาน้ำตาลทรายดิบในตลาดโลก เป็นสำคัญ

อัตราค่าธรรมเนียมการส่งออกกำหนดไว้ดังนี้.—

ราคาส่งออกตั้งแต่	6,001	10,000	บาท	เกิน	25 %
"	10,000	— 12,000	บาท	เกิน	50 %
	12,001	— 14,000	บาท	เกิน	75 %
	14,001	บาทขึ้นไป		เกิน	100 %

ตามอัตราค่าธรรมเนียมการส่งออกที่กำหนดไว้นี้ ราคาส่งออกที่สูงกว่าขั้นละ 300 ปอนด์สเตอร์ลิงขึ้นไป ผู้ส่งออกจะมีรายรับสูงสุดภายหลังจากค่าธรรมเนียมแล้ว เพียงขั้นละ 10,500 บาท ซึ่งโรงงานเมื่ออัตรากำไรจากการผลิตและการส่งออกประมาณเมตริกตัน 15-20 %

สรุปปัญหาการผลิตและการจำหน่ายน้ำตาล

การผลิต

1. อ้อยที่ชาวไร่ใช้ปลูกให้ผลผลิตในเกณฑ์ต่ำประมาณ 7-8 ตัน/ไร่ ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากชาวไร่ขาดความเอาใจใส่บำรุงรักษาเพื่อให้ได้คุณภาพคือผลผลิตสูง และเกิดจากการขาดความสนับสุนนของฝ่ายราชการในด้านการค้นคว้าพันธุ์ผสมพันธุ์ รวมทั้งการปรับปรุงพันธุ์อ้อยให้ได้ผลผลิตและมีความหวานสูง เพื่อเผยแพร่ให้ชาวไร่ปลูกแทนอ้อยพันธุ์ที่มีคุณภาพต่ำ
2. ผลผลิตน้ำตาลอยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณอ้อยที่เข้าหีบ กล่าวคือ อ้อย 1 ตัน สามารถผลิตน้ำตาลได้ประมาณ 68-84 กก. ทั้งนี้เพราะอ้อยที่ใช้ผลิตน้ำตาลมีความหวานต่ำ ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากระบบการชื้อขายอ้อย ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดราคาซื้อขายกันตามน้ำหนักซึ่งไม่เป็นสิ่งจูงใจให้ชาวไร่สนใจปรับปรุงคุณภาพอ้อยให้ดีขึ้น และประกอบกับโรงงานน้ำตาลยังมีประสิทธิภาพในการผลิตต่ำ ต้นทุนการผลิตอยู่ในระดับสูง
3. ระยะเวลาการตัดอ้อยเข้าสู่โรงงานไม่ตรงกับระยะเวลาที่ควรตัดและปริมาณอุปทานไม่สอดคล้องกับการใช้ของโรงงานและประกอบกับระบบการขนส่งไม่มีประสิทธิภาพ ฉ่ำซา และไม่สะดวกเป็นเหตุให้อ้อยเสื่อมคุณภาพ
4. กระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับโรงงานน้ำตาลไม่สามารถควบคุมปริมาณการผลิตโดยตรงตามปริมาณที่ได้จัดสรรให้แก่แต่ละโรงงานทำให้เกิดความไม่เป็นธรรม แก่โรงงานที่เครื่องจักรคutor ระเบียบและบทลงโทษก็ไม่หนักพอที่จะหยุดยั้งผู้กระทำความผิดได้

5. การขยายโรงงานและตั้งโรงงานใหม่ ขยายงานโดยไม่มีแผนและละเมิดระเบียบข้อบังคับของกระทรวงอุตสาหกรรม ประกอบกับแผนอุตสาหกรรมน้ำศาลของทางราชการยังขาดความแน่นอน

6. ข้อมูลและสถิติต่าง ๆ ที่โรงงานรายงานให้ทางราชการมักเป็นข้อมูลเท็จ ทำให้เกิดความลำบากในการใช้ข้อมูลในการวางแผน

การจำหน่าย

1. การจำหน่ายน้ำศาลทรายภายในประเทศ โรงงานและพ่อค้าขายส่งและพ่อค้าปลีก เก่งกว่าไม่มีอิทธิพลในการควบคุมอุปทานน้ำศาลในท้องตลาดและสามารถกำหนดราคาน้ำศาลให้สูงขึ้นตามความต้องการได้ ซึ่งจะเห็นได้จากปริมาณน้ำศาลในท้องตลาดมักขาดแคลนเสมอและมีราคาสูงกว่าที่ทางราชการกำหนดไว้

2. การจำหน่ายน้ำศาลออกต่างประเทศในระยะข้างหน้าเท่าที่มีสัญญาซื้อขายผูกพันกับต่างประเทศปีละ 600,000 ตัน ปริมาณการผลิตและน้ำศาลที่จะมีเหลือส่งออกในระยะข้างหน้าจะมีมากขึ้น หากตลาดต่างประเทศเกิดหดตัวจะเกิดภาวะน้ำศาลล้นตลาดภายในประเทศซึ่งจะมีผลกระทบกระเทือนต่อชาวไร่ที่อยู่ในที่สุด

3. กระทรวงพาณิชย์ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในด้านการกำหนดราคาจำหน่าย น้ำศาลภายในประเทศและปริมาณน้ำศาลที่จะสนองความต้องการของประชาชนยังขาดความคล่องตัวในการควบคุมราคาจำหน่ายให้ไม่ไปตามที่ควบคุมรวมทั้งในด้านการควบคุมใหม่อุปทานน้ำศาลที่เพียงพอ สำหรับการบริโภคสม่ำเสมอตลอดทั้งปี

4. การขยายตลาดน้ำศาลในต่างประเทศให้กว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้งการทำสัญญาขายน้ำศาลกับผู้ซื้อในต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ยังมีบทบาทช่วยเหลือโรงงานผู้ผลิตน้อยกว่าที่ควร

5. ข้อมูลและข้อสนเทศเกี่ยวกับน้ำศาลในต่างประเทศยังไม่ทันต่อความเคลื่อนไหว

ความเห็นและขอเสนอแนะ

การผลิต

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ สำนักงานอ้อยและน้ำตาล กรมวิชาการ เกษตร และ กรมส่งเสริมการเกษตร เร่งรัดทำการปรับปรุงคุณภาพผลผลิตอ้อยและน้ำตาลให้สูงขึ้นโดยดำเนินการด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ทดลองค้นหาและปรับปรุงพันธุ์อ้อยให้ได้อ้อยพันธุ์ที่มีผลผลิตและความหวานสูง ต้านทานโรคและแมลงได้
2. ปรับปรุงดินและการใช้ปุ๋ยเพื่อเพิ่มผลผลิตอ้อยให้สูงขึ้นอันเป็นการลดต้นทุนการผลิตอ้อยของชาวไร่ให้ต่ำลง
3. ปรับปรุงวิธีการปลูก บำรุงรักษา รวมทั้งการตัดอ้อยส่งโรงงานตามระยะเวลาที่เหมาะสม
4. เร่งรัดการผลิตและขยายพันธุ์อ้อยที่ให้ผลผลิตและความหวานสูง ให้ชาวไร่ปลูกขยายไปในปริมาณที่เพียงพอสำหรับปลูกแทนอ้อยพันธุ์คุณภาพต่ำที่ชาวไร่ปลูกในปัจจุบัน
5. ปรับปรุงระบบการขนส่ง และ เส้นทางคมนาคมในแหล่งที่มีการปลูกอ้อยให้มีความสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันอ้อยเสื่อมคุณภาพ
6. พัฒนาระบบการชลประทานในแหล่งปลูกอ้อยให้สามารถควบคุมปริมาณน้ำที่เหมาะสม สำหรับการปลูกอ้อย
7. ฝึกอบรมและให้บริการทางด้านวิทยาศาสตร์น้ำตาลแก่ชาวไร่และโรงงานเพื่อปรับปรุงคุณภาพและผลผลิตอ้อยและน้ำตาลให้ดียิ่งขึ้น
8. ฝึกอบรมและให้บริการต่าง ๆ ด้านเทคโนโลยีน้ำตาลเพื่อปรับปรุงคุณภาพและผลผลิตน้ำตาล รวมทั้งการให้บริการในการตรวจสอบเครื่องจักรต่าง ๆ ของโรงงานตามหลักวิชาการซ่อมบำรุงที่ถูกต้องซึ่ง เป็นสิ่งสำคัญต่อประสิทธิภาพการผลิต
9. กระทรวงอุตสาหกรรมและสำนักงานอ้อยฯ ดำเนินการควบคุมปริมาณการผลิตน้ำตาลทรายขาวและทรายดิบ ให้เป็นไปตามเป้าหมายการผลิตที่ได้จัดสรรให้แต่ละโรง

งานให้ใกล้ชิด และ เกรงครีติ เพื่อสร้างความเป็นธรรมแก่โรงงานน้ำตาล รวมทั้งการปรับปรุงระบบการรายงานข้อมูล และสถิติเกี่ยวกับการผลิตของแต่ละโรงงานใหญ่ทุกอง

10. ควบคุมและตรวจสอบคุณภาพน้ำตาลของแต่ละโรงงานที่ผลิตได้ให้ได้มาตรฐาน เพื่อป้องกันการผลิตน้ำตาลคุณภาพต่ำอันเป็นการเอาเปรียบผู้บริโภค

11. โรงงานน้ำตาลที่ก่อสร้างใหม่และที่ขยายกำลังการผลิตโดยไม่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงอุตสาหกรรม ให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมมีอำนาจสั่งระงับการดำเนินงานของโรงงานในระหว่างดำเนินการคดีโดยมิต้องรอผลการตัดสินของศาล

12. จัดทำแผนอุตสาหกรรมน้ำตาลให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อเป็นหลักในการพิจารณาอนุมัติให้ตั้งใหม่หรือขยายกำลังการผลิตให้สอดคล้องกับภาวะความต้องการของตลาดภายในและตลาดต่างประเทศ

การจำหน่าย

1. จัดตั้งหน่วยงานกลางที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมการจำหน่ายน้ำตาลทรายขาวภายในประเทศ โดยความร่วมมือของหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง โรงงานน้ำตาล และชาวไร่ที่อยู่ในหลักการที่จัดให้มีปริมาณน้ำตาลออกสู่ท้องตลาดสม่ำเสมอทั้งปีในราคาที่ทางราชการกำหนด

2. จัดตั้งคณะกรรมการรวมเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบปริมาณน้ำตาลของโรงงานต่าง ๆ เพื่อให้สามารถตรวจสอบปริมาณน้ำตาลที่มีอยู่และที่จำหน่ายไปแล้วให้ถูกต้องและรัดกุมยิ่งขึ้น

3. ในการป้องกันการลักลอบนำน้ำตาลออกต่างประเทศ ควรตั้งสินบทรางวัลนำจับให้สูงขึ้นจาก 30 % เป็น 75 % ของมูลค่าของกลางที่จับได้ และน้ำตาลของกลางที่จับได้ให้จำหน่ายแก่กรมการค้าภายใน หรือองค์การคลังสินค้า โดยวิธีไม่ต้องประมูลเพื่อจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภคต่อไปในราคาควบคุม

๔. การขยายตลาดน้ำตาลในต่างประเทศให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยกระทรวงพาณิชย์ให้ความสนับสนุนช่วยเหลือติดต่อกับประเทศผู้ซื้อน้ำตาลโดยตรง รวมทั้งการพยายามจัดทำสัญญาจำหน่ายน้ำตาลระยะยาวกับประเทศผู้ซื้อโดยตรง เพื่อเป็นการป้องกันภาวะน้ำตาลลดราคาภายในประเทศซึ่งอาจเกิดขึ้นได้

๕. ปรับปรุงและพัฒนาในเรื่องข้อมูลและข้อสนเทศ เกี่ยวกับน้ำตาลให้ทันต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงในตลาดต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ในด้านการวางแผนการผลิตและการจำหน่ายให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป.